

РАДОСТЪ

Бѣше зима. Снѣгъ покриваше всичко. И не бѣше мекъ и пухкавъ снѣгъ, отъ който да си валяме топки и да си правимъ снѣжни човѣчета. Валѣше на зрънца, които удръха въ лицето като съчми. По улицитѣ бѣ подледено, духаше студенъ вѣтъръ, та дърво и камъкъ се пукаше отъ мразъ. Никжде не можехме да излѣземъ и цѣла седмица прекарвахме повече въ кѣщи.

Въ такъвъ единъ день татко влѣзе въ стаята за-смѣнъ и каза: — Който познае, какво ще ви кажа, — ето това отъ мене! И той показа 5 лева.

Ние настанахме. Не за паритѣ. А защото разбрахме, че татко ще ни зарадва съ нѣщо. И всѣки се мѣчеше да изпревари другитѣ и да отгадае, какво ще каже татко.

— Батенцето, батенцето ще си дойде отъ града! — извика Анка, най-малкото ни сестриче.

— Не, не! Баба ще дойде! — закрѣска братчето ми Личо.

— И това не е! Чичо Генчо е убилъ нѣкой умрѣлъ вълкъ, — прекъсна го бате Гого. Всички се изсмѣхме. Татко поклати глава отрицателно.

— Тогава хванала се е на *клюсата* нѣкоя сойка, — казахъ азъ и се спузнахъ навънъ. Другитѣ се юрнаха следъ мене.

— Не можахте да познаете, — отсѣче татко и тури паритѣ въ джоба си.